

Коли сонце сходилося за сніжні Карпати, наш мікроавтобус, подолавши майже 300-кілометрові відстані, зупинився біля чепурного готелю міста Заліщиків, яке розташоване на лівому березі Карпат — річки Дністер.

Напевно не варто доводити, що п'ятигодинна подорож, яка почалася у Львові у спекотний вересневий день, що започаткувала бабине літо, втомлювала всіх її учасників. А ними були: члени родини Баранків, які напередодні прибули з Америки, Юрій Шухевич — син легендарного генерала, командувачого військами УПА Романа Шухевича, Степан Хмара — депутат Верховної Ради України, його дружина Галина та львівські друзі.

Кожному з нас хотілося якомога швидше виконати необхідні у цьому випадку формальності, за'їзні з поселенням в готель, і відправитися на відпочинок. Однак, як це нерідко буває при організації масових заходів, виникли непередбачені ускладнення з нашим влаштуванням. Справа в тому, що до нас в готель поселилися колишні учні вчительської семінарії та гімназії, які прибули з різних країн, щоб вперше через багато десятиліть зустрітися на рідній землі, нагадати свої дідьма матері, вчителів і наставників. Через брак вільних кімнат деякого з нас довелося примістити у тих, хто займав окремі покої.

Ми мовчки вам запропонувати місце в номері, який займає шановний гість, що прибув з Канади. Переконана: знайомство з цю людиною принесло вам велике задоволення. Вважаю, що заперечення з вашого боку не буде, — впевнено сказала адміністраторка готелю. — Не чекаючи моєї згоди, вона знала ключ, з яким і запропонував мені, слідувати за нею. Ми підійшли на другий поверх, де в одній з кімнат мені було вказано, яке мого зайняти ліжко.

Незабаром прийшов сусід, одягнений у вишиванку українського сорочку. Він простяг мені свою правницю і з примисом поспішив до устакановки: — Познайомимося, мене звати Василь Верига, я родом із Заліщиків, звичайно тут у гімназії, зараз мешкаю у Канаді.

Відкрито кажучи, на такий скорпіяж я не сподівався, адже ім'я Василя Вериги — активного громадського діяча, публіциста і журналіста, добре знаве не лише західній діаспорі, але і в цілому українському світі. Він є автором семи книг, присвячених актуальним проблемам нової історії України. Його перу належить монографія „Там, де Дністер круто згинається", в якій зроблено глибокий аналіз стану шліхтинства в Галичині за період з кінця минулого століття і до 1939 року. Слід, проте, зазначити, що друге видання цієї книги, яка користується великим попитом у читачів, вийшло нещодавно у Львові масовим тиражем. Учасники зустрічі, яка відбулася у Заліщиках, одержали в подарунок цю книгу з автографом автора.

У післясловах до монографії Василь Верига визнав, що його бажанням було розповісти молодому поколінню про те, як в умовах австрійської та польської окупації український народ боровся за визволення з під іноземного гніту. У цих змаганнях відзначалося чимало патріотів, серед яких чимале місце належить адвокату і Заліщички Василеві Баранківському. Саме про нього В. Верига вперше докладно розповів, що дало поштовх до увіковічнення пам'яті видатного громадсько-політичного діяча Прикарпаття.

Важко сьогодні назвати ім'я людини, яка першою запропонувала встановити в Заліщиках пам'ятну дошку на будинку, в якому протягом трьох десятиліть мешкала родина Баранків. Важливо лише, чи ідея була гаряче підтримана громадськістю міста і незабаром країни створили спеціальний комітет, який очолював Василь Рудик, амійний організатор, завдяки якому задум у короткий час було здійснено.

Над виготовленням пам'ятної дошки працював відомий тернопільський скульптор Василь Садковник. Мистецтво усього відповідальності поставився до виконання важливого доручення, він докладно вивчав світліни Василя Баранки, що зберігалися у родинному архіві, зустрічався з людьми, які особисто знали народного захисника. В кінцевому підсумку скульптор створив правдивий портрет людини, якою сьогодні гордиться Україна.

Після завершення усіх підготовчих робіт комітет прийняв у Квіні вийде на виклики домі.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО
внутрішні хвороби
принймає у Квіні вийде на виклики домі.
Дентист ОЛЬГА ПРОТКО
Пробірається хворіюю і зуби. Лікування українською. Косметичні стоматологія. Примається тільки за попередніми домовленостями.

Адреса у Манхеттені:
ROCKEFELLER CENTER
630 5th Ave, Room 1803
New York, N.Y. 10020

Адреса у Квіні:
105-37 46th Avenue
Forest Hills, N.Y. 11375
(718) 459-0111

ФУНДАЦІЯ ПІДТРИМКИ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ УКРАЇНИ
починає акцію

„КЛЮБ 700”
ДЛЯ ВИПАДКІВ МОРТГЕДЖУ

ГЕНЕРАЛЬНОГО КОНСУЛЬСТВА УКРАЇНИ В НЬЮ ЙОРКУ
васи проситесь випустити на:

UKRAINIAN CONSULATE FUND NEW YORK
і васи на адресу:
209 GRAND AVENUE, Apt. B.
Rutherford, N.J. 07070
Tel: (201) 939-6305
FAX: (201) 939-6305

Hotel ATOP THE BELLEVUE
Broad and Walnut Streets
PHILADELPHIA, PA.
Оркестра „ТЕМПО”
Коктейль — 6-та веч. • Бенкет — 7-ма веч.
Баль — 9-30 веч.

Товариство Українських Інженерів Америки - Відділ у Філадельфії
— вштовтує —
БАЛЬ ІНЖЕНЕРІВ
З ПРЕЗЕНТАЦІЙНОЮ ДЕБЮТАНТОМ
4-го лютого 1995 р.

Зголошення дебютанток приймає до 10-го грудня 1994 року
Стефанія Зибилівна
11 Old Colony Lane Marlton, N.J. 08053
(609) 883-0621

Про інші інформації просимо звертатися до Ілж. Методія Борського
8302 MacArthur Road, Wyndmoor, PA 19038
Tel.: (215) 235-4528

„То ж сіль землі, то ж сила молодода”

Родина Баранків (ліво): син Василь — Богдан, внук Орест, старший син Іван та донька Гана.

(Світлина А. Горюховський)

призначив урочистості з нагоди відкриття пам'ятної дошки на 18-го вересня. Цю дату, на мою думку, обрано не випадково, адже в ту пору за часів союзу календарів, відзначалося возз'явлення західно-українських земель з України, а по суті — повернення Галичини більшовицьким ладом. На протилежність тому святої, яке було закладено у союзу календарі, заліщички вирішили вшанувати пам'яті Василя Баранки, мужнього борця проти комуністичної тиранії.

Ідучи до Заліщиків, я мав можливість вести довшу розмову із старшим сином Василя Баранки Іваном та його сестрою Ганою, які, не заважаючи на старість, поспішили у далеку дорогу, щоб взяти участь у вшануванні їх батька. Іван розмінив вже деякий десюкат, він мешкає в околиці Чикаго, на березі озера, навколо якого у свій час селилися українські-мигранти. Рівно 50 років тому, влітку 1944 року, родина Баранки змушена була залишити рідну землю і з двома дітьми синами Орестом поїхали на пошуки кращої долі.

Усі довгі роки мріяв Іван про те, щоб побувати в Заліщиках, показати дітям той дім, в якому мешкав їх сім'я, звідки 19-го вересня 1940 року синами за-протримали його батька до Чортківської тюрми. І тільки тепер збулося давнє бажання Івана „Разом із синами Орестом та внучкою Наталією він приїхав на батьківщину, до себе додому”.

Наймолодшою в родині Баранків була Гана, який тоді довелося чимало пережити, але все витримала і тепер вона відважна дім, яка дала їй можливість завітати у рідну домівку, зустрітись

з усіма своїми дітьми, який дуже любив свою єдину доньку.

Впродовж багатогородної спільної подорожі Іван та Гана розповіли мені багато цікавого про свого батька. На жаль, розміри газетної кореспонденції не дозволяють все перекласти, а тому обмежує лише окремими фактами з його життя.

Народився Василь Баранка 9-го березня 1880 року у селі Кобилювоки на Тернопільщині в селянській родині. Після закінчення 1905 року правничого факультету Київського університету почався його адвокатський шлях у різних містах, зустрітись

з усіма своїми дітьми, який дуже любив свою єдину доньку.

Впродовж багатогородної спільної подорожі Іван та Гана розповіли мені багато цікавого про свого батька. На жаль, розміри газетної кореспонденції не дозволяють все перекласти, а тому обмежує лише окремими фактами з його життя.

Народився Василь Баранка 9-го березня 1880 року у селі Кобилювоки на Тернопільщині в селянській родині. Після закінчення 1905 року правничого факультету Київського університету почався його адвокатський шлях у різних містах, зустрітись

з усіма своїми дітьми, який дуже любив свою єдину доньку.

Впродовж багатогородної спільної подорожі Іван та Гана розповіли мені багато цікавого про свого батька. На жаль, розміри газетної кореспонденції не дозволяють все перекласти, а тому обмежує лише окремими фактами з його життя.

Народився Василь Баранка 9-го березня 1880 року у селі Кобилювоки на Тернопільщині в селянській родині. Після закінчення 1905 року правничого факультету Київського університету почався його адвокатський шлях у різних містах, зустрітись

з усіма своїми дітьми, який дуже любив свою єдину доньку.

Впродовж багатогородної спільної подорожі Іван та Гана розповіли мені багато цікавого про свого батька. На жаль, розміри газетної кореспонденції не дозволяють все перекласти, а тому обмежує лише окремими фактами з його життя.

Народився Василь Баранка 9-го березня 1880 року у селі Кобилювоки на Тернопільщині в селянській родині. Після закінчення 1905 року правничого факультету Київського університету почався його адвокатський шлях у різних містах, зустрітись

з усіма своїми дітьми, який дуже любив свою єдину доньку.

Впродовж багатогородної спільної подорожі Іван та Гана розповіли мені багато цікавого про свого батька. На жаль, розміри газетної кореспонденції не дозволяють все перекласти, а тому обмежує лише окремими фактами з його життя.

Народився Василь Баранка 9-го березня 1880 року у селі Кобилювоки на Тернопільщині в селянській родині. Після закінчення 1905 року правничого факультету Київського університету почався його адвокатський шлях у різних містах, зустрітись

з усіма своїми дітьми, який дуже любив свою єдину доньку.

Впродовж багатогородної спільної подорожі Іван та Гана розповіли мені багато цікавого про свого батька. На жаль, розміри газетної кореспонденції не дозволяють все перекласти, а тому обмежує лише окремими фактами з його життя.

Народився Василь Баранка 9-го березня 1880 року у селі Кобилювоки на Тернопільщині в селянській родині. Після закінчення 1905 року правничого факультету Київського університету почався його адвокатський шлях у різних містах, зустрітись

каторська практика у містечку Товче. У 1910 році одружився з Мариною Рудинською, до якої належала родина його поїти. В часі Листопадового Зриву у 1918 році перейшов на службу до Української Галицької Армії і був призначений до секретаріату Військових Справ.

Василь Баранка був обраний сенатором до польського сейму, був заступником голови сенатської бюджетної комісії. Все життя віддав боротьбі за кращу долю свого народу, декілька разів був арештований і ставав під суд. Активно в українському суспільно-політичному житті була і дружина Василя Баранки Марія, яка очолювала повітовий відділ Союзу Українок у Заліщиках. Вона померла у Торонто у 1955 році.

А тепер перенесемося на одну з центральних вулиць Заліщиків, на якій зранку 18-го вересня 1994 року зіб-

ралися до присутніх звернувся внук В. Баранки — Орест Баранка, який ще з молодих літ вважався за дорожнього свого діда. Сьогодні він широко знайомий громадський діяч, обраний віцепрезидентом УККА.

Свій схвильований виступ О. Баранка почав так: „Дорогий діду Василю! Давно ми на тебе чекали. Далеко поїхали. Багато бачили. І тільки після того, як відійшла совєтська влада ми отримали можливість побачитися з вами. Ми фактично прийшли на ваш похорон, діду, і навіть небо в цю хвилину з нами плаче (пліч чаша падає дощ), але я хотів би, щоб ви знали, що ми не кохаво вашого діда, він живий і сьогодні надихає кожного з нас на дальшу боротьбу за те, щоб Україна стала могутньою, незалежною, демократичною країною, яка забезпечить всім людям свободу і

заможне життя. На закінчення свого виступу О. Баранка від імені родини звернувся до всіх членів комісії, який очолював Василь Рудик, заступник голови Заліщичкої Районної Ради, до всіх країн із словами сердечної подяки за вшанування пам'яті його діда.

Земляки В. Баранки у своїх спогадах згадують, що він захоплювався поезією, а в молоді роки коли навчався у гімназії, сам писав вірші, які читав своїм товаришам. Тому цілком закономірно, що місцевий поет Павло Мамалига, творчий якого часто зустрічається в сторінках місцевих прес, виступив перед громадою з читанням поезії, присвяченої Василеві Баранківському, усім його однодумцям.

Голова Міської Ради запросив до слова гість — Юрія Шухевича, сина Романа Шухевича, колишнього командувачого військами УПА. Серед присутніх зна-

вну були учасники визвольних змагань в Україні, які під проводом безстрашного Шухевича мужньо боролися проти фашистсько-більшовицьких окупантів. Вони, як і всі інші, що прийшли на центральну вулицю Заліщиків, довгими оплесками зустріли Юрія Шухевича, який провів у застінках УКВД, в совєтських тюрмах та в таборах довічних 3 років, втративши тим зір.

На закінчення своєї короткої і в той же час глибокої з мистецтвом промови Юрій Шухевич закликав присутніх, всіх українців служити своїй батьківщині так, як їх земляк В. Баранка.

Багато доброго чули заліщички про народного депутата України Степана Хмару, вони знають його як людину принципову, рішучу, настільки у досвідченні поставленої меті, ім відомо, що він є членом однієї з провідних комісій Верховної Ради і активно там працює, а незалежно від переобрання головою Української Консервативної Республіканської партії. Однак ні разу жителів міста не довелося особисто з ним зустрітись. І ось така нагода трапилася.

З великою увагою слухав

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

Пляжники змушували в Греції, ривши вилася в Врджині за захистом до Одеси, а далі чимало міських на Азорях,

попри морські берети Португалії залилася вода до Гібральтару, а після одностороннього перебування на союзу морської бережній Еспанії перед кількома днями покинула острів Ібізу і тепер є в дорозі до Сінцилі.

ли присутні промови народних депутатів, який він вшанував пам'ят'ю В. Баранки.

Логічним завершенням віча був виступ чоловічої хорошої капели районного будинку народної творчості під керівництвом заслуженого працівника культури України Зіновія Крайчак, який виконав кілька пісень, присвячених учасникам визвольних змагань.

Воскресє іх слава, вертаються до нас герої через пил забуття, через калумії брехні, через забобони, через страх.

Говорючи про те, що всі, мовчало прихилили на думку нагірня проповіді Христа, який звернувся до своїх учнів з такими словами: „Ви сіль землі. Якщо ж сіль втратить силу, то чим зробіш її солоною? Вона непо-

трібна ні на що, її тільки викинуть геть на попірний лід”.

Сіль землі — то кращі люди свого часу. Їм присвятила безсмертні рядки Леся Українка в поезії „Білоїт”:

Дев'ятий алей...
Чи то ж була вода,
що марне так розбилося
об круку?

То ж сіль землі,
то ж сила молодода
шла на смерть,
на збуть неминучу.

Немає сумніву, що славетна постя відвідала 6-го Василя Баранка до когорти тих, кого називають сілью землі, до сили молодого, який притаманна готовність на жертви в ім'я нещасної України.

А. Горюховський

ли присутні промови народних депутатів, який він вшанував пам'ят'ю В. Баранки.

Логічним завершенням віча був виступ чоловічої хорошої капели районного будинку народної творчості під керівництвом заслуженого працівника культури України Зіновія Крайчак, який виконав кілька пісень, присвячених учасникам визвольних змагань.

Воскресє іх слава, вертаються до нас герої через пил забуття, через калумії брехні, через забобони, через страх.

Говорючи про те, що всі, мовчало прихилили на думку нагірня проповіді Христа, який звернувся до своїх учнів з такими словами: „Ви сіль землі. Якщо ж сіль втратить силу, то чим зробіш її солоною? Вона непо-

трібна ні на що, її тільки викинуть геть на попірний лід”.

Сіль землі — то кращі люди свого часу. Їм присвятила безсмертні рядки Леся Українка в поезії „Білоїт”:

Дев'ятий алей...
Чи то ж була вода,
що марне так розбилося
об круку?

То ж сіль землі,
то ж сила молодода
шла на смерть,
на збуть неминучу.

Немає сумніву, що славетна постя відвідала 6-го Василя Баранка до когорти тих, кого називають сілью землі, до сили молодого, який притаманна готовність на жертви в ім'я нещасної України.

А. Горюховський

ли присутні промови народних депутатів, який він вшанував пам'ят'ю В. Баранки.

Логічним завершенням віча був виступ чоловічої хорошої капели районного будинку народної творчості під керівництвом заслуженого працівника культури України Зіновія Крайчак, який виконав кілька пісень, присвячених учасникам визвольних змагань.

Воскресє іх слава, вертаються до нас герої через пил забуття, через калумії брехні, через забобони, через страх.

Говорючи про те, що всі, мовчало прихилили на думку нагірня проповіді Христа, який звернувся до своїх учнів з такими словами: „Ви сіль землі. Якщо ж сіль втратить силу, то чим зробіш її солоною? Вона непо-

трібна ні на що, її тільки викинуть геть на попірний лід”.

Сіль землі — то кращі люди свого часу. Їм присвятила безсмертні рядки Леся Українка в поезії „Білоїт”:

Дев'ятий алей...
Чи то ж була вода,
що марне так розбилося
об круку?

То ж сіль землі,
то ж сила молодода
шла на смерть,
на збуть неминучу.

Немає сумніву, що славетна постя відвідала 6-го Василя Баранка до когорти тих, кого називають сілью землі, до сили молодого, який притаманна готовність на жертви в ім'я нещасної України.

А. Горюховський

ли присутні промови народних депутатів, який він вшанував пам'ят'ю В. Баранки.

Логічним завершенням віча був виступ чоловічої хорошої капели районного будинку народної творчості під керівництвом заслуженого працівника культури України Зіновія Крайчак, який виконав кілька пісень, присвячених учасникам визвольних змагань.

Воскресє іх слава, вертаються до нас герої через пил забуття, через калумії брехні, через забобони, через страх.

Говорючи про те, що всі, мовчало прихилили на думку нагірня проповіді Христа, який звернувся до своїх учнів з такими словами: „Ви сіль землі. Якщо ж сіль втратить силу, то чим зробіш її солоною? Вона непо-

трібна ні на що, її тільки викинуть геть на попірний лід”.

Сіль землі — то кращі люди свого часу. Їм присвятила безсмертні рядки Леся Українка в поезії „Білоїт”:

Дев'ятий алей...
Чи то ж була вода,
що марне так розбилося
об круку?

То ж сіль землі,
то ж сила молодода
шла на смерть,
на збуть неминучу.

Немає сумніву, що славетна постя відвідала 6-го Василя Баранка до когорти тих, кого називають сілью землі, до сили молодого, який притаманна готовність на жертви в ім'я нещасної України.

А. Горюховський

ли присутні промови народних депутатів, який він вшанував пам'ят'ю В. Баранки.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 27-го квітня 1994 р. відійшов у Вічність на 73-му році життя

бл. п.

МИКОЛА СЕМАНІШИН

Народився він у с. Вербоїтці, Буцацького району. Вже юнаком включився в молодіж

HURYN MEMORIALS
(Main Office)
Hamptonburgh, N. Y. 10916
Tel: (914) 427-2684
Fax: (914) 427-5443